

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput V. Prosequitur coeptum de confessarijs sermonem, & exponit,
quanti eos doctos esse referat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VII

166

exhibere volet. Quod autem hac de re agere coeperim, est hoc (ut quidem dixi) aut totale, aut saltem maximum, quod monasterijs reclusis inferre diabolus potest, damnum quodque nimis quam sero agnoscitur. Itaque fiet, ut perfectio paulatim pessum sititura, & tamen nequeat quo pacto & inde: si enim Confessarius vanitati (utpote ei obnoxio) dare locum, & eam inducere voluerit, omnia parui pendet, etiam in alijs personis; Deus per infinitam misericordiam suam, ab huiusmodi rebus tueatur. Hoc namque satis est ad omnes Moniales improbandas, cum conscientia ipsarum aliter ipsis faciendum dicent, quam Confessarius ipsis indicet: & si vnum & solum dumtaxat Confessarium habere cogintur, quod se vertat nesciant, aut quomodo; pullis molestijs ad quatenus sint peruenturae: quia ille damnum ijs infert, cuius erant quatenus tollere, & praevnire. Multas id genus difficultates & molestias nonnullis locis occurrere credo; quorum me miseret, & quatenus nolite mirari, si tanto vos impendio huius periculi commoneat tagam.

CAPVT V.

COEPTVM DE CONFESSARIIS SERMONEM PROIQUITUR, & exponit, quanti eos doctos esse referat.

Periculum quod sit quando superior & Confessarius bene inter se conveniunt.

Plures Confessarij in monasteriis permittendi.

Non sinat, obsecro, per misericordiam suam Deus, ut aliqua de huiusmodi hac monialis in eam quam dixi molestiam incidat, nisi, & quoad animam, & quoad corpus, angustiatam se inueniat, quod huiusmodi Praeposita & Confessarius bene inter se conveniant, ita ut nec huiusmodi illa, nec illi de ipso quid Moniales indicare audeant. Vnde contemptas tentari, ad etiam gravissima peccata inter confitendum subterfugantur, quod vereantur ne aliquam sibi inquietem accersant. Quantum, Deus bone, damni inimicus hic inferre potest: & quam ipsis caro mala huiusmodi strictio & honor constet. Religionem & monasterij sui honorem periclitum se promouere putant, quod vnum dumtaxat Confessarium habent, & utantur, interim tamen diabolus hac via animas inescare & capere conatur, cum alia id facere nequeat. Si enim afflictas sorores alium Confessarium petant, mox omnis ipsis Religionis observantiae ac disciplinae periculum pessum ire videtur; aut si alterius is Ordinis sit, tamen si singulari viri sanctitatis, magnam se vniuerso Ordini, quod vel dumtaxat carnis subinde conferatur, infamiam & probum inferre credunt, singulas Deo gratias agite filiae, & eum ob libertatem qua iam fruimur, laudate, quae esto se ad permultos assumendos Confessarios non extendat, cum aliquibus tamen, praeterquam ordinarijs Confessarijs

vobis agere & cōferre concessum est, vt in omnibus vos illuminare & in-
fluere possint. Et hanc ipsam sanctam libertatē, semper vt procuret, & ab
Episcopo aut Prouinciali instanter perat, quācumque futura Superior
est, per amorem Dei rogo, vt scilicet præter ordinarios Confessarios, in-
terdum tam ipsi, quā alijs omnibus, cum alijs viris doctis conferre
& agere, innumquam animæ suæ sinum ijs aperire liceat, præsertim si
Confessarij eruditi non sint, quantūvis boni & sancti sint. Non
peccat Deus, vt in omnibus dirigi seipsa pariantur ab aliquo qui
doctus non sit, quemcumque demum habere spiritum videatur, vel
de facto etiam habeat. Doctrina & eruditio permagni sunt ad omni in-
re lucem dandam momenti; & erunt fortasse nonnulli, in quibus v-
tamque hanc dotem inuenire sit; & quo maiorem vobis in oratione
gratiam Dominus elargietur, eo opera & oratio vestra firmiter habe-
re fundamentum & magis solida esse debent. Hoc saltem scitis, pri-
mam huius fabricæ lapidem bonam esse debere conscientiam, & omnibus
vos vitibus conuicti oportere, vt puram, etiam à venialibus, habeatis
conscientiam, & semper, quod perfectissimum est, sectemini. Omnes
Confessarios isthoc scire, putabunt vulgò; sed grauiterrime errant. Con-
tingit quippe, me cum aliquo qui vniuersum Theologiæ cursum ab-
soluerat, de rebus ad conscientiam spectantibus agere; qui per ea
quæ mihi dicebat, vt p̄te quæ valde parui momenti erant, non parum
mihi nocuit; scio autem, illum ex industria decipere me noluisse; & vt
deciperet, nulla eum mouebat occasio. Sed quid? melius non sciebat.
Ipsū, deinde etiam, cum alijs duobus aut tribus mihi accidit. In
hoc verò omne nostrum bonum situm est, vt veram lucem habeamus
ad Dei legem quā perfectissimè obseruandam. Illius basi optimè su-
perstruitur oratio; & sine forti ac solido hoc fundamento, omnis super-
structio collabatur. Aded vt cum viris, & spiritu Dei & doctrina
donatis, eos agere necesse sit. si quidem fieri non possit, vt Con-
fessarij vtramque hanc dotem habeat, procurete, vt saltem subin-
de per annum alteri liceat confiteri, & si fortè vetemini alijs quā
ordinario confiteri, illis quales dixi, etiam extra confessionem, a-
nimæ statum aperire, & de rebus ad eam pertinentibus agere procu-
rare. Plura etiam dicere audeo, scilicet, tametsi omnes omnino.
Confessarij dotes haberet, nihilominus id quod dico, subinde vsur-
pari & locum habere debere. fieri quippe possit, eum errare; vn-
de consultum est præcauere, ne per vnum eum vniuersa in errorem
trahantur; semper tamen ad obedientiam respectus habeatur, nequid in
ipsam peccetur. nam nullum est malum, quin aliquo aduersus id sit
remedium; & vel anima vna digna est, vt illius bono & incolu-
mitati

*Docti viri
conscientia
dirigenda per
uile sunt.*

*Perfecta di-
uina legis
obseruantia
orationis est
fundamē-
tum.*

*Quando a-
lijs Confessa-
rijs vetitū
est confiteri
quā ordi-
nario, cum
alijs extra
confessionē
communi-
cetur.*

mitati

mitati omninodis prospiciatur, quantò verò magis multarum animarum

Quidquid hic dixi, ad Præpositam spectat, unde eam iterum acriter rogo, ut, cum multa alia in hac domo, quàm animarum, consolatio queratur, huius quoad hoc consolationem procuret: varias namque Dominus habet vias, quibus animas conducatur, & vnus Confessarius non nouit vniuersas. Hoc porro vobis promitto, nunquam viros spirituales defuturos, qui libenter vobiscum agere, & animas vestras consolari velent, dummodo sitis quales esse debetis, esto sitis pauperes. Quia enim corpora vestra sustentat, etiam aliquos excitabit, quibus desiderium inspiret ad animabus vestris lumen aliquod quàm libentissime infundendum, & hoc (quod maxime vereor) malum auertendum. Et si forte contingeret, diabolus Confessarium per falsa aliqua dogmata decipere tentare, vbi tamen is videbit, etiam alios vobis Confessarios supplicare, in hac domo illi futuram in Domino confido. Quocirca, ex amore Dei, Episcopum vel superiorem quemcumque futurum rogo, hanc vt Monachibus libertatem indulgeat, vt, cum viri fuerint, qui doctrina & virtute doceantur (hoc namque tantillo in oppido, quale hoc ipsum est, facile intelligitur) ipsas non impediat aut prohibeat, quo minus his subinde conferantur, esto alios ordinarios Confessarios habeant. Ad multa enim ad expediens esse scio, & quod inde promanare damnum potest, nullius potius momenti esse, vt cum summo illo, occulto quæ, omniaque pene remota longè superant malo, quod in alia illa re situm est, nequaquam potest comparari. Hoc quippe Monasterijs proprium est, vt ipsorum bonum, nisi summa cura & sollicitudine foueatur & alatur, quàm citissime intercidat; malum e contra, cum semel locum ceperit, non nisi summa cum difficultate tollatur, & quæ in rebus vitiosis & imperfectionibus semel introducta est consuetudo, statim in naturalem quodammodo agendam & habitum transeat.

Quidquid hic dixi, re ipsa vidi & intellexi, & cum doctis sanctiorumque viris contuli, qui satis perspexerunt, ecquid huic domo potissimum congreueret, vt ipsius perfectio promoueri & adaugeri posset. Inter omnia autem pericula (nam in rebus, quamdiu hinc viuimus, ea occurrunt) illud esse minimum comperimus, nullum scilicet, vicariū vniquam condere, qui liberam exeundi, intrandi ac iubendi quilibet facultate habeat, nec etiam Confessarium, qui hanc libertatem habeat, sed vt hi duraxat clausuram, & honestatem domus, & profectum tam internum quàm externum cordi & curæ habeant, quò Prælatum, si quando hac in re aliter defectus erit, commune faciant, at ipsi met, Superiores esse, & preesse non

Deus ancillis suis semper de bonis confessorijs prouideat.

Opera

IV VII

105

debent. Atq; hoc est, quod iam hac in domo seruatur; idque non meo v-
 nius iudicio & arbitrio: nam Episcopus quem iam habemus, & cui subfu-
 mus (multas enim ob causas, Ordinis obedientiæ nos subijcere nolui-
 mus) qui omnis religionis sanctitatisque amantissimus est, insignisque
 Dei famulus, Aluarus Mendosius nomine, illustri genere ortus, huiusque
 domus omnimodis promouendo perstudiosus, virorum doctrina, spiri-
 tu, experientiaq; multa, donatorū, ad huius solius rei tractationem, con-
 uentum indixit. Hocque tandem, post multas, tū aliorum plurimorum, tū
 mei, tametsi indignæ, orationes, ita statutum ac decretum est. Equissimus
 ergo fuit, post secuturos Prælatos hoc decretum & opinionem ample-
 cti, cum id & à viris tam bonis statutum, & per multis sit precibus à Do-
 mino petum, lucē vt dare dignaretur, ad id quod optimum est, dignos-
 cendum; & prout quidem hæctenus intelligere licuit, hoc certe optimū
 est. Deo Dominus, vt id semper vltius promoueatur & crescat, sicuti ad
 eius gloriam magis futurum est. Amen.

CAPVT VI.

REVERTITVR AD EAM, QVAM INCHOARAT, DE AMO-
 re perfecto materiam.

Longissimè à capto sermone, fateor, deflexi; sed tanti id quod dixi re-
 fert, vt, quicumque ipsum intelliget, nullatenus me sit culpaturus.
 Redeamus ergo iam ad amorem, qui bonus est, quoque nos inuicem pro-
 sequi fas est. Quod autem ad amorem, quem pure spirituales esse dico,
 spectat, nescio, an sciat: quid dicam intelligam: hoc saltem mihi videtur,
 necesse non esse multis de eo agere, vereor enim vt quam paucissimæ sint,
 in quibus is inueniatur: quicumque vero eum à Domino acceperit, in-
 gentes propterea ei gratias agat; summæ enim perfectionis sit oportet. Ita-
 que aliquid de eo dicere, mihi propositum est; nam forsitan aliquid in-
 de commodum sequetur & bonum. cum enim virtus aliqua nobis ob o-
 culos ponitur, tunc erga eam affici incipit is, qui illius habēdæ desiderio
 tenetur, eamque consequi proponit. Deo Deus, bene vt illum intelligam,
 magis autem vt eum exponam & declarem: etenim non puto me scire,
 quis amor purè spiritualis sit, aut quando sensualis ei permistus sit; adeo,
 vt quomodo de eo loqui audeam, prorsus ignorem. Perinde enim hic se-
 res mecum habet, ac dum quis eminus alium loquentem quidem audit,
 quid tamen dicatur non percipit: vnde si, inde hic fiet, vt ipsamet non
 intelligam quid dico; Dominus tamen ita omnia dirigat, vt id ceu bene
 dictum accipiat. Si quid autem interdum solidè & extra propositum
 essetiam, mihi sanè maximè naturale est, nihil omnino dicere aut facere
 quod ad rem ac propositum sit.

Qui scit
 quod sit in-
 ter mundū
 hunc & al-
 terum inter
 creatorem
 & creatu-
 ram disci-
 men plus
 diligit quæ
 putat.

S. M. Teresa Opera.

d

Cura